

DE STEM VAN DE HEILIGE PIJP

DIANA VAN HOUTE

Colofon

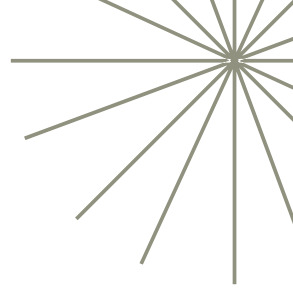
De Stem van de Heilige Pijp

- ◆ Auteur: Diana van Houte
- ◆ Illustraties: Diana van Houte
- ◆ Omslagontwerp: Diana van Houte

Eerste druk: september 2025

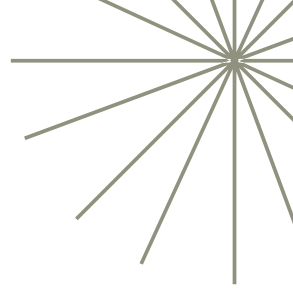
© 2025 Diana van Houte
Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze – hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

<i>Ceremonieel voorwoord.</i>	7
<i>1. Het land van mijn jeugd – de geboorte van Ayiasha</i>	10
<i>2. Het eerste visioen – de Witte Buffelkalver Vrouw.</i>	15
<i>3. De keuze van de geesten.</i>	20
<i>4. De heilige pijp – het eerste ritueel.</i>	23
<i>5. De vier windrichtingen en hun lessen.</i>	29
<i>6. De zweethut – reiniging van lichaam en ziel.</i>	34
<i>7. De zoektocht naar een visioen.</i>	39
<i>8. De cirkel van het leven.</i>	44
<i>9. De zonnedans – offer en gebed.</i>	48
<i>10. De vijfde lering van grootvader.</i>	53
<i>11. Moeder Aarde en Grootmoeder Maan.</i>	58
<i>12. Wij zijn alle verwant.</i>	63

Inhoudsopgave

<i>13. Het ritueel van rouw en afscheid.</i>	<i>67</i>
<i>14. Het medicijnwiel en de 36 stenen.</i>	<i>72</i>
<i>15. Nagi Gluhapi.</i>	<i>78</i>
<i>16. Het verlies van Opa.</i>	<i>83</i>
<i>17. Het heden.</i>	<i>88</i>
<i>18. De kracht van de voorouders.</i>	<i>95</i>
<i>19. Alles is verbonden.</i>	<i>97</i>
<i>20. De cirkel van het leven.</i>	<i>99</i>
<i>21. De grote ceremonie van de chanupa.</i>	<i>102</i>
<i>22. De liederen van de voorouders.</i>	<i>109</i>
<i>23. De reis van de ziel.</i>	<i>115</i>
<i>24. De boodschap van de Nieuwe Tijd.</i>	<i>119</i>
<i>25. Het laatste gebed.</i>	<i>126</i>
<i>Dankwoord</i>	<i>6</i>

Ceremonieel voorwoord

Ik nodig je uit.

Leg dit boek niet zomaar open alsof het een verhaal is.

Open het zoals je een heilige plek betreedt.

Adem diep in.

Voel hoe de aarde onder je voeten ademt.

Voel hoe de lucht je longen vult.

Voel het vuur dat in je hart leeft.

Voel het water van je tranen en je bloed dat stroomt.

Ik neem de Chanupa, de heilige pijp, in mijn handen.

Eerbiedig verbind ik de steel met de kop – hemel en aarde worden één.

Ik vul haar met tabak, niet zomaar bladeren, maar gebeden die ik in mijn hart draag.

Ik breng haar naar het oosten – waar de zon opkomt en het nieuwe begin geboren wordt.

Ik breng haar naar het zuiden – waar het leven speelt en het hart zich opent als een bloem.

Ik breng haar naar het westen – waar we leren loslaten en waar de beer ons de stilte leert.

Ik breng haar naar het noorden – waar de buffels ons kracht en wijsheid schenken.

Ik hef haar naar de hemel – Groot Mysterie, hoor ons gebed.

Ik leg haar op de aarde – Moeder, draag ons en voed ons.

En dan houd ik haar voor mijn hart – waar alle richtingen samenkomen en de mens zichzelf ontmoet.

Zo open ik dit boek.

Niet alleen met woorden, maar met een ceremonie.

Niet alleen met mijn stem, maar met de adem van de voorouders die door mij heen spreken.

En dan zing ik, samen met de adem van mijn voorouders, dit lied:

Lakota:

*Wakháŋ Tháŋka, thŋkášila,
míčante kiŋ čhántognake lo,
Mitákuye Oyás'ín,
hečhíčiyelo.*

Klankmatig:

*Wakhan Tanka, tunka-shila,
michante king chantognake lo,
Mitakuye Oyasin,
hechichiyelo.*

Vertaling:

*Grote Geest, grootvader,
uit mijn hart spreek ik mijn dank.
Voor al mijn verwanten,
roep ik dit gebed uit.*

Laat de woorden zacht in je mond rollen. Of fluister alleen **Mitákuye Oyás'in**. Want elke toon, elk woord, hoe zacht ook, wordt gedragen door de rook van de gebeden.

Dit boek moest geschreven worden.

Tien jaar lang droeg ik het in mijn hart, en nu, op dit moment, mag het geboren worden. Ik schrijf niet alleen voor mezelf, maar ook voor mijn opa, voor mijn voorouders, en voor jou die dit leest.

De stem die door deze pagina's klinkt, is niet alleen mijn stem. Het is de stem van de aarde. Het is de stem van de voorouders. Het is de stem van de heilige pijp die mij haar kracht toevertrouwde. Het is een herinnering dat wij allen verbonden zijn, in elke ademtocht, in elke stap op deze aarde.

Mijn pad is niet altijd licht geweest. In dit leven draag ik de ziekte ALS. Het maakt mijn lichaam zwakker, maar mijn stem sterker. Want juist nu besef ik hoe belangrijk het is om dit verhaal te delen. Het is mijn missie. Het is de erfenis die ik mag doorgeven.

In deze bladzijden neem ik je mee naar mijn jeugd als Ayiasha, naar de lessen van mijn opa, de rituelen van de Lakota, en de wijsheid van de Chanupa. Maar ik neem je ook mee naar het heden, waar ik – als Diana – nog altijd de pijp mag dragen en haar gebeden mag uitademen.

Moge dit boek je raken.

Moge het je herinneren aan je eigen kracht.

Moge het je verbinden met de aarde, met de hemel, en met je voorouders. En moge je nooit vergeten dat het leven zelf een ceremonie is.

Mitákuye Oyás'in – wij zijn allen verwant

Hoofdstuk 1 – Het land van mijn ziel

Het grasland stond in bloei. Overal waar je keek, kwamen de prachtige gele bloemen tot leven. Hun kleine gouden blaadjes glinsterden in het licht van Vader Zon. De frisse geur van het gras vulde mijn longen en bracht een gevoel van vreugde en dankbaarheid. Zo ver mijn ogen konden reiken, golfde het gras in de wind, bezielde door de adem van het Grote Mysterie. Achter de velden torenden de hoge bergen, de wachters van het land, hun toppen soms verborgen achter zwevende wolkenluiers.

De lucht was helder en zuiver, gevuld met het gezang van vogels. Sprinkhanen sprongen opzij voor elke voetstap, en in de verte zag ik een kudde buffels langzaam bewegen, donkerbruine stippen tegen het gouden gras. Alles ademde leven. Alles ademde verbondenheid.

Aan de stralende blauwe hemel straalde Vader Zon neer op ons volk. Hij schonk warmte, licht en leven. Zijn stralen verwarmden niet alleen mijn gezicht, maar drongen diep door tot in mijn hart. In de verte hoorde ik het gelach van spelende kinderen die renden over de eindeloze vlaktes, hun stemmen gedragen door de wind. Het leven was goed.

Hoe ik dit weet? Omdat ik een deel was van dit leven. Hier ben ik geboren, hier groeide ik op. Hier, in dit land van gras, bloemen en bergen, hoorde mijn ziel thuis.

Maar terwijl ik deze woorden vertel, is mijn lichaam niet langer dat van het meisje dat hier rondliep. Want ik spreek tot jou vanuit een ander leven, een ander bestaan. Mijn ziel is verder gereisd, maar mijn herinneringen zijn helder. Ik zie nog steeds de kleuren, ik voel de wind en ik hoor de liederen van mijn volk. Alles is levend in mij, alsof het gisteren was.

Mijn naam is Ayiasha.

Ik ben een dochter van dit land, een kind van de Lakota. Hier, tussen de Black Hills en de eindeloze prairie, begon mijn verhaal.

Het was het jaar 1805 toen ik mijn eerste ademteug nam. Geboren in de Black Hills, het heilige hart van de aarde. Voor ons Lakota-volk is dit land niet zomaar een plek, maar een levende geest. De rotsen, de rivieren, de bomen en de bergen dragen verhalen die ouder zijn dan wijzelf. Wanneer de wind door de dennen giert, fluisteren de voorouders. Wanneer de buffel langs de hellingen trekt, herinnert de aarde ons aan overvloed.

Mijn vader en moeder waren kinderen van dit land, maar het was mijn grootvader, het opperhoofd Red Hawk, die mij grootbracht. Hij voedde mij op in de wijsheid van de stam. Het was hij die mij leerde luisteren naar de stem van de natuur, die mij liet begrijpen dat de aarde, de dieren en de hemel onze leraren waren.

Op blote voeten liep ik door het gras, voelde de aarde onder mij en wist dat zij mij droeg. Mijn grootvader vertelde me verhalen over de buffel: hoe dit machtige dier ons niet alleen voedde, maar ook onze geest leerde over kracht en opoffering. Hij zei dat de buffel zijn leven gaf zodat het onze kon doorgaan, en dat dit het grootste geschenk was dat een wezen kon geven.

Maar nu is mijn grootvader er niet meer. De man die mijn gids, mijn leraar, mijn anker was, heeft het pad naar de voorouders betreden. Zijn afwezigheid voelt als een leegte die ik nauwelijks kan dragen. Wandelend over het grasland stromen de tranen over mijn wangen. *Wees sterk*, hoor ik zijn stem fluisteren in mijn hart. Maar de pijn is te groot; ik kan zijn woorden nog niet volgen.

Terwijl ik naar het kamp terugkeer, zie ik de stenen cirkel die wij samen hebben gebouwd. Een heilige plek, waar we vaak zaten om te bidden en te zingen. Ik laat mij in het midden van de cirkel zakken, sluit mijn ogen en begin het lied dat hij mij leerde. Het lied voor de goden, het lied van dank en verbinding. De klanken trillen door mijn borstkas, vermengen zich met de adem van de wind en stijgen op naar de hemel.

Dan voel ik plotseling warme handen op mijn schouders. Ik herken dit gevoel meteen. Zijn aanwezigheid omringt mij, sterker dan ooit tevoren. *Wees sterk, mijn kind*, hoor ik zijn stem. *Ik ben altijd bij je. Weet je nog wat we hebben afgesproken?*

Ik glimlach door mijn tranen heen. *Ja, ik herinner het me.*
Zijn woorden, zijn lessen, zijn liefde — niets is verloren.
Alles leeft in mij.

Ik sta op, veeg mijn wangen droog en richt mijn blik naar
het tentenkamp in de verte. Mijn volk wacht. Mijn reis
wacht. En diep vanbinnen weet ik dat dit nog maar het
begin is.

